Ne hazudj, Pozsgay!

„Ami a meghatározó eszméket illeti, harminc év óta változatlan alapokon állok” jelenti ki *Pozsgay Imre* a Klubhálón, *Sztrapák Ferencnek* adott interjúban.
Én pedig bambán bámulok a monitorra, nem akarok hinni a szememnek. Ha igaz adatokat adott meg a Ki kicsodának, 1975-ben, vagyis harminc éve lett a Társadalmi Szemle főszerkesztő-helyettéséből kulturális miniszterhelyettes – akkori „meghatározó eszméi” változatlanok azóta is? Olyannyira émelygek ettől, hogy visszakeresem az előző részt. Abban meg ilyeneket találok: „a szégyent az életem kockáztatásával vetettem le magamról”.
Mi tetszik? A szöveg-környezet Pozsgay korábbi cikke az „ellenforradalomról”, majd ’89-es „népfelkelés” szövegéről, amelyet mindmáig próbál ellopni az e célra létrehozott bizottság összes többi tagjától, például Berend T. Ivántól.
S amelyről még azt is mondja e bájdús férfiú: „a politikai és elnyomó hatalmat birtokló MSZMP megrendült belé, és 1989 februárjától már nem is tud igazán magához térni”.
Birtokába kerülhettünk tehát annak a tudásnak, miszerint Pozsgay, az ő akkor már 15 éve változatlan meghatározó eszméivel, élete kockáztatásával megrendítette a rendszert, és lényegében meg is döntötte azt.
Brávó! Igazán csak gratulálhatunk Pozsgay Imrének. Például mindazok nevében, akik valaha, hál’ isten rövid ideig követői voltunk, s akiket – időleges háttérbe szorításakor, a kényelmes Népfront főtitkári székből – cserbenhagyott, mint szegény ez után hamar elhunyt Szél János a Közgázon, Bihari Mihály, Király Zoltán, s még néhányan. Akik akkor jöttünk rá: aki emberileg ilyen, az politikailag sem lehet másmilyen. Vagy azok nevében, akik a Nemzeti Kerekasztal tárgyalásokon kicsikarták a történelmi eredményeket. Akár az igazi ellenzékiek nevében is, akik közül ugyan egy sem állt elő azóta azzal a sületlenséggel, hogy az életét kockáztatta volna, viszont valódi egzisztenciális és szabadság-veszélyeket tényleg vállaltak. És még sorolhatnók hosszan.
Félreértés ne essék: pont ugyanígy háborognék és hányingerrel küszködnék, ha Pozsgay momentán nem Orbán Viktor körül sertepertélne, újfent tanúbizonyságot téve „változatlan eszméiről”. Ahány pártot és szervezetet végigpróbálgatott Pozsgay – tőlem akár a MIÉP-ben is tündökölhet legközelebb, az se lep meg igazán.
Mert undorít minden történelem-hamisítás. Mert hiszek abban, hogy gyerekeinknek az igazat kell mesélnünk saját múltunkról – és jelenünkről. A *Pozsgay-féle* hazudozásokat hát ne hagyjuk visszhangtalanul!

Klubháló, 2005. november 30.